

MILAGRE NO BELÉN

Aló, nun lugar que se atopa tralo monte Calixo na parroquia de Santa María do Alpeiro –unha das moitas que están espalladas por todo Galicia– vive unha familia que sobresa das demais pola súa natural bondade e nobreza.

Esta familia está composta pola parella Anatólio e Claudia e os seus fillos: Sandra –na pía de cristianar, Alejandra– Eugenio e Fosio que son os dous meniños varóns.

Foi a casualidade a que fixo que tanto o home coma a muller celebrasen a súa onomástica no mesmo día, que cadra o 20 de marzal. Debido a tal feito, cando naceron cada un dos pícaros, consultaron o santoral da santa Igrexa católica co ánimo de bautizalos con nomes de santos que en tal data tivesen a súa festividade. Desamaneira –cavilaron– todos celebrarían ó mesmo tempo a devandita onomástica, facendo unha gran festa familiar en tan sinalado día. E coma se ve, así foi. Esta circunstancia, por certo, é ben singular.

Fosiño –coma así lle chaman cariñosamente ó máis noviño dos nenos– padece un tollemento nas pernas por mor dunha febre que tivera o pouco de nacer. Por elo a súa vida desenrólase nunha silla de rodas, das chamadas ortopédicas, que lle regalou unha ONG. Fosiño é así coma un anxo de Deus. É bo coma o pan segundo din as xentes do lugar. Bonito é moito máis que o xilgaro que tiña no seu cuarto, metido nunha gaiola, que lle regalara o Paco da Cruz, curmán de seu pai e que vive moi lonxe de Santa María.

Transcorría o mes do Nadal. Un día, polo serán, Anatolio chegouse ata o cuarto de Fosiño e dispúxose a botarlle de comer ó paxariño. A comida consistía en sementes de leituga e de cána-bo, mesturadas con alpiste. O pai parolaba co neno namentras facía o que tiña que facer. Pero velaquí como nun intre, e por un pequeno des-piste de Anatolio, en menos do que dura un sus-piro, o xílgaro saíu da gaiola e coma un foguete fuxiu pola fiestra que naquel intre se atopaba aberta por mor do sol que o día regalaba, per-déndose na inmensidade do ceo azul que naque-la hora cubría a parroquia de Santa María do Al-peiro.

Precisamente por atoparse no Nadal os mes-tres do colexio mixto de E.X.B. “San Xosé de Ca-lasanz” da vila –ó cal ía Fosiño– tiñan programa-da unha excursión que levarían a cabo na segun-da quincena do mes, co fin de que tódo-los nenos e nenas do curso poidesen admira-lo belén que adoita a poñer anualmente o centro cultural “José Domínguez Guizán”, no concello de Begon-te da provincia de Lugo.

O día sinalado para realiza-la viaxe, corenta e nove pícaros case encheron o autocar. Ledos, in-quedos e brincadeiros compoñían unha estampa tan fermosa coma so os meniños son capaces de representar se pretendelo. Fosiño tamén partici-paba de tanta ledicia que se espallaba por todo-los rincóns coma as brétemas de Santa Lucía. Bu-lla, balbordo, inquedanza, desacougo eran as constantes daquela grei infantil, á cal os mestres

que os acompañaban trataban de atender o máis agarimosamente posible.

Chegados que foron a Begonte, os cativos van entrando paseniñamente no local onde se atopa o belén. Pouquichiño a pouco van colocándose nas bancadas, naquel anfiteatro de madeira para po-der admira-la maxia da electrónica que fará mo-ver figuriñas de barro coma xente, gando, muí-ños, serróns, garlopas e moitas outras cousas. Hai tamén ríos, pontes, casas, vieiros, pastores gar-dando ovellas, lume nas lareiras, homes gadañan-do herba, árbores, pradelas, auga, estrelas nos anoitecidos, neve e lóstregos nas treboadas, fer-mosas alboradas, e todo canto se poida facer para que o encantamento sexa vivo nunha representa-ción de tan trascendental efemérides.

Os mestres xa tiñan ós pícaros colocadiños para que poidesen contemplar aquela maravilla. Nisto viron como se colaba pola entreaberta por-ta do local do belén un fermosísimo paxariño que mesmamente vai pousarse diante do pesebre onde está o neno Xesús. Todo-los corazóns late-xan con forza. Ós cativos non se lles oe nin a res-piración. Atópanse abraidados. ¡Máis suspense aínda! De súpeto, o paxariño levanta o voo diri-xíndose cara as bacadas. Todos miran. Están per-plexos. Ninguén fala. E aquela miudiña ave vai pousarse no respaldo da silla de rodas de Fosiño...

O paxariño era o xílgaro do neno tolleito. E o picariño, como se forzas misteriosas o impulsa-sen, érguese da silla da dor e do sofrimento e vi-rándose tremelicando colle o paxaro que, inexpli-

cablemente, déixase aloumiñar pola dozura daquelas mans infantís.

E Fosiño, moi paseniño, púxose a andar cara o sitio no que María e Xosé contemplaban o seu Fillo recién nado. Fincouse de xeonllos e xuntou as manciñas. Enriba delas púxose o seu xílgaro. O neno rezou. Rezou moito. Logo ergueuse. Fixo a sinal da cruz na testa, na boquiña e no peito. E encaramiñándose cara onde estaban os seus mestres, que se atopaban asombrados ó vivir feito tan sobrenatural e porque Fosiño levaba reflexada no seu rostro a gloria de Deus, pidiulles con caraña de santo que o acompañasen ata o autocar...

No belén de Begonte corenta e nove nenos e nenas, alumnos dun colexio de E.X.B. exclamaron o unísono: ¡¡Milagre!! ¡¡Milagre!!

Milagre porque Fosiño, erguéndose da silla de rodas, púxose a andar.

Porque andivo polo Belén sen que nada se estropease nin se movese.

Porque un paxariño chegou ata un famoso pobo que fai o nacemento máis fermoso do que se poida ter noticia, dende a lonxana aldea de Santa María do Alpeiro.

Porque tal suceso ocorreu precisamente en Begonte, diante do seu belén.

E, porque verdadeiramente foi un milagre, os excursionistas saíron de alí co ánimo disposto para contarlle a todo o mundo aquel portento do que, por gracia de Deus, foran testigos.